

Libris
ERIN HUNTER

Respect pentru oameni și cărți

PISICILE RĂZBOINICE

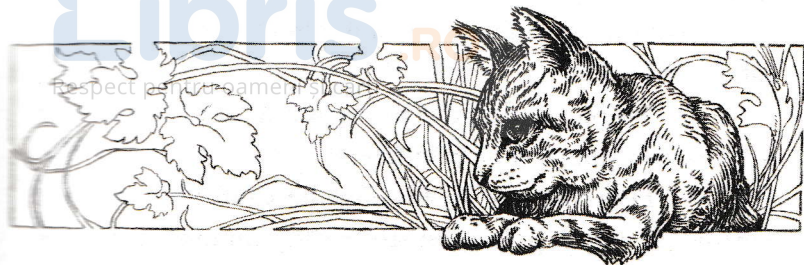
NOUA PROFETIE

Zori de Zi

Cartea a IX-a

Traducere din limba engleză de
Daniel Clinci

Galaxia Copiilor

PROLOG

Stelele străluceau înghețate peste pădurea răvășită de toamna grea. Prin tufișuri treceau încet umbre – siluete zvelte, pe care blana stătea lipită de corp din cauza umezelii reci a serii, se unduiau printre tulpini ca apa printre trestii. Pe trupurile pisicilor, mușchii nu mai zvâcneau de sănătate, ca odinioară; acum, blana le atârna pe oase, ternă și ponosită.

Motanul de culoarea focului care conducea grupul a ridicat fruntea și a adulmecat aerul. Chiar dacă înserarea îi redusese la tăcere pe monștrii Două-Picioare, duhoarea lor se simțea pe fiecare frunză uscată, pe fiecare creangă.

Pentru a prinde putere și a se îmbărbăta, motanul și-a lipit botul de blana partenerei sale, care mergea lângă el; mirosul ei familiar se amesteca cu dezgustătorul miros al Două-Picioare, reușind parcă să atenueze duhoarea. Pisica pășea lângă el cu hotărâre, chiar dacă mersul împleticit îi trăda burta goală și nopțile nedormite.

— Stea de Foc, a răsuflat ea greu, în timp ce își continuau drumul, crezi că fiicele noastre ne vor găsi când se vor întoarce acasă?

Motanul de culoarea focului a tresărit, ca și cum ar fi călcat pe un spin.

— Nu putem decât să ne rugăm că așa va fi, Furtună de Nisip, a răspuns el cu blândețe.

— Dar cum vor ști unde să ne caute? a continuat Furtună de Nisip, privind în spate, către un motan cenușiu cu umeri lați. Dungă Cenușie, crezi că vor ști unde am plecat?

— Ah, sigur ne găsec, i-a răspuns încrezător Dungă Cenușie.

— Cum poți fi așa de sigur? a mârâit Stea de Foc. Ar fi trebuit să mai trimitem o patrule după Labă de Frunză.

— Și să riscăm să pierdem și mai multe pisici? a mieunat Dungă Cenușie.

Ochii lui Stea de Foc s-au înnegurat de durere, iar motanul s-a grăbit înainte pe poteca umbroasă.

Furtună de Nisip a zvâcnit din coadă.

— Asta a fost cea mai grea decizie pe care a luat-o vreodată, i-a șoptit ea lui Dungă Cenușie.

— A *trebuit* să pună clanul pe primul loc, a șuierat Dungă Cenușie.

Furtună de Nisip a închis ochii pentru o clipă.

— Am pierdut atât de multe pisici în ultima lună, a mieunat ea.

Vântul trebuie să-i fi purtat cuvintele, pentru că Stea de Foc a întors capul, cu o privire ca de oțel.

— Poate că de data asta, la Adunare, celelalte clanuri vor fi de acord, în sfârșit, că trebuie să ne unim pentru a face față acestei amenințări, a mârâit el.

— Să ne unim? s-a auzit mieunatul sfidător al unui motan tărcat. Ai uitat cum au reacționat clanurile ultima

dată când ai propus așa ceva? Clanul Vântului era pe jumătate mort de foame, dar războinicii lor ar fi reacționat mai bine dacă le-ai fi sugerat să-și mănânce puii. Sunt prea mândri ca să accepte ajutorul altor pisici.

— Situația e și mai gravă acum, Blană Pământie. Cum poate rămâne puternic un clan căruia îi mor puii? a intervenit Furtună de Nisip, însă a tăcut, dându-și seama de ceea ce spunea. Blană Pământie, îmi pare rău, a murmurat ea.

— E adevărat că Pui de Brad a murit, a mârâit Blană Pământie. Dar asta nu înseamnă că voi accepta ca pisicile din Clanul Tunetului să primească ordine de la alt clan!

— Niciun clan nu ne va da ordine, a insistat Stea de Foc. Dar eu încă mai cred că ne putem ajuta reciproc. Iarna este aproape. Două-Picioare și monștrii lor ne-au îndepărtat prada din ce în ce mai mult și au otrăvit ce a mai rămas din pădure, așa că nu mai e nimic sigur de mâncat. Nu putem să ducem lupta asta singuri.

Dintr-odată, șoapta vântului printre crengi s-a transformat într-un urlet, iar Stea de Foc a încetinit pasul, ciulind urechile.

— Ce este? a șoptit Furtună de Nisip, cu ochii măriți.

— Se întâmplă ceva la Patru Stejari! a mârâit Dungă Cenușie.

A pornit în fugă, iar Stea de Foc s-a năpustit după el, urmat îndeaproape de tovarășii săi de clan. Toate pisicile s-au oprit în vârful povârnișului, privind în jos către valea cu versanți abrupti.

Lumini strălucitoare, artificiale, mai puternice decât luna, erau proiectate pe trunchiurile celor patru stejari uriași care păziseră acel loc sacru încă de la începuturile

Libris
RO
Respect pentru oameni și cărți

Marilor Clanuri. Nenumărate fascicule de lumină străluceau din ochii monștrilor așezați la marginea luminișului. Piatra Înalță – stânca impozantă, cenușie și netedă pe care stăteau liderii clanurilor când se adresau Adunării, la fiecare lună plină – părea mică și neajutorată, ca un pui ghemuit pe Calea Tunetului.

Două-Picioare umblau prin vâlcea, urlând unii la alții. A răsunat încă un scrâșnet, un scârțâit, un vaiet sfâșietor, iar un Două-Picioare a ridicat o labă imensă și lucioasă, care a strălucit în lumina orbitoare. Două-Picioare a apăsat-o pe trunchiul celui mai apropiat stejar, iar din copac a țâșnit praf, ca sângele dintr-o rană. Laba lucioasă a urlat când a mușcat plină de ură din scoarța străveche, intrând și mai adânc în inima copacului, până când un Două-Picioare a strigat un avertisment și vâlceaua s-a umplut de un zgomot atât de puternic, încât a acoperit mârâitul monștrilor. Marele stejar a început să cadă – întâi încet, apoi repede, tot mai repede, până când a ajuns la pământ. Crengile lui desfrunzite au trosnit când au lovit pământul rece, apoi s-au oprit într-o tăcere de moarte.

— Clan al Stelelor, oprește-i! a mieunat Furtună de Nisip.

Strămoșii lor războinici nu au dat niciun semn că ar fi văzut ce se întâmplase la Patru Stejari. Stelele străluceau înghețate pe cerul indigo, în timp ce Două-Picioare trecea la celălalt stejar, iar laba urla, în căutarea altei victime.

Pisicile au privit îngrozite cum Două-Picioare își făcea treaba prin luminiș, până când și ultimul stejar a căzut. Patru Stejari, locul în care cele patru clanuri se întâlneau de multe, multe generații, nu mai era. Cei patru stejari uriași

se prăvăliseră la pământ, cu crengile fremătând în tăcere. Monștrii Două-Picioare rânjeau la marginea luminișului, gata să taie prada în bucăți și mai mici, dar pisicile au rămas înmărmurite în vârful pantei, neputându-se mișca.

— Pădurea e moartă, a murmurat Furtună de Nisip. Nu mai avem nicio speranță.

— Curaj!

Cu o sclipire în ochi, Stea de Foc s-a întors cu fața către pisicile din clanul său.

— Încă mai avem clanul! Întotdeauna există speranță.

CAPITOLUL 1

Labă de Cioară a fost primul care a adulmecat mlaștinile, în timp ce soarele dimineții își răspândea lumina lăptoasă peste iarba plină de rouă. Deși motanul nu a scos niciun sunet, Labă de Veveriță i-a văzut urechile ciulite și a simțit că scăpa de măcar o parte din epuizarea cu care se luptase de la moartea lui Coadă de Pană. Ucenicul din Clanul Vântului a mărit pasul, grăbindu-se în sus, pe pantă, unde negura încă se mai agăța de firele lungi de iarbă. Labă de Veveriță a deschis gura și a inspirat adânc, până când a simțit și ea mirosul familiar al orzului sălbatic și al buruienilor în aerul rece al dimineții. Apoi a sărit după el, iar Gheară de Mărăcine, Blană de Furtună și Blană Roșcată au urmat-o imediat. Acum simțeau cu toții mirosul mlaștinilor; știau că se apropie de finalul lungii și epuizantei lor călătorii.

Fără a scoate o vorbă, cele cinci pisici s-au oprit unele lângă altele la marginea teritoriului Clanului Vântului. Labă de Veveriță s-a uitat la Gheară de Mărăcine, tovarășul ei de clan, și apoi la Blană Roșcată, pisica din Clanul Umbrelor. Lângă ea, Blană de Furtună, războinicul cenușiu al Clanului

Libris
Respect pentru oamenii și cărți

Râului, și-a îngustat ochii din cauza vântului rece; dar Labă de Cioară era cel care privea cel mai concentrat ținutul mlăștinos în care se născuse.

— N-am fi ajuns atât de departe fără Coadă de Pană, a murmurat el.

— A murit pentru a ne salva pe noi toți, a încuviințat Blană de Furtună.

Labă de Veveriță a tresărit auzind amărăciunea din glasul războinicului Clanului Râului. Coadă de Pană fusese sora lui Blană de Furtună. Murise pentru a-i salva din ghearele unui prădător feroce, după ce întâlniseră în munți un grup de pisici străine. Tribul Apei Învolverate locuia în spatele unei cascade și asculta de propriii strămoși – nu de Clanul Stelelor, ci de Tribul Vânătorii Fără de Sfârșit. O pumă vâna pisicile din trib de multe luni, ucigându-le una câte una. Când monstruoasa felină pătrunsese încă o dată în peștera tribului, Coadă de Pană reușise să rupă un pinten ascuțit de piatră din tavan și îl făcuse să cadă peste bestie, ucigând-o. Dar frumoasa pisică fusese și ea rănită fatal, iar acum se odihnea sub pietrele de pe teritoriul tribului, în apropierea cascadei, iar vuietul apei învolburate o îndruma către Clanul Stelelor.

— Acesta a fost destinul ei, a rostit cu blândețe Blană Roșcată.

— Destinul ei era să termine călătoria asta împreună cu noi, a mârâit Labă de Cioară. Clanul Stelelor a ales-o pe ea să meargă în locul unde soarele se îneacă în mare și să asculte ce avea de zis Miez de Noapte. Nu ar fi trebuit să moară pentru profeția altor pisici.

Blană de Furtună a mers lângă Labă de Cioară și l-a împuns ușor cu botul.

— Curajul și sacrificiul fac parte din codul războinicilor, i-a reamintit el. Ai fi vrut să ia altă decizie?

Labă de Cioară a privit lung peste buruienile bătute de vânt, fără a răspunde. Urechile i s-au mișcat ca și cum s-ar fi încordat să audă vocea lui Coadă de Pană în adierea vântului.

— Haideti! a exclamat Labă de Veveriță, sărind înainte prin iarba joasă, nerăbdătoare să termine călătoria.

Se certase cu tatăl ei, Stea de Foc, înainte de a pleca, iar labele îi fremătau de emoție când se întreba cum avea să reacționeze motanul la întoarcerea ei. Când ea și Gheară de Mărăcine părăsiseră pădurea, nu spusese niciunei pisici din clan unde pleacă și de ce. Doar Labă de Frunză, sora lui Labă de Veveriță, știa că spiritele din Clanul Stelelor vorbiseră câte unei pisici din fiecare clan, spunându-le în vis să plece către locul în care soarele se îneacă în mare și să asculte profetia miezului de noapte. Niciunul dintre ei nu ghicise că Miez de Noapte urma să fie un bătrân și înțelept viezure; nici nu-și imaginaseră ce vești avea să le împărtășească.

Labă de Cioară s-a grăbit s-o depășească, pentru a-i conduce — cunoștea teritoriul acela mai bine decât ei. S-a îndreptat către o brazdă de orz sălbatic și a dispărut, adume când urma unui iepure, cu Blană Roșcată după el. Labă de Veveriță a lăsat capul în jos, ca să nu-și prindă urechile în țepi în timp ce îi urma prin tunelul îngust. Gheară de Mărăcine și Blană de Furtună erau chiar în spatele ei; simțea bocănitul labelor lor pe pământ.

În vreme ce tufele de mărăcini deveneau tot mai dese, aripile întunecate ale amintirilor au început să bată în mintea ei; și-a amintit visele care îi tulburaseră somnul — vise în care domnea întunericul, în care se afla într-un loc îngust, plin de

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

panică și de miros de frică. Labă de Veveriță era sigură că acele vise îngrozitoare erau legate, cumva, de sora ei. Își spunea că acum, ajungând acasă, va putea afla unde este Labă de Frunză – dar, simțind un nou val de spaimă, s-a grăbit spre lumină.

A încetinit pasul când a ajuns într-un loc deschis, acoperit de iarbă. Gheară de Mărăcine și Blană de Furtună au ieșit după ea, plini de zgârieturi din cauza spinilor ascuțiți ai tufișurilor.

— Nu știam că ți-e frică de întuneric; a luat-o peste picior Gheară de Mărăcine, apropiindu-se.

— Nu mi-e frică!

— Nu te-am mai văzut niciodată alergând atât de repede, a tors el, fremătând din mustăți.

— Vreau doar să ajung acasă mai repede, a răspuns încăpățânată Labă de Veveriță.

A ignorat privirile pe care și le-au aruncat Gheară de Mărăcine și Blană de Furtună, care mergeau alături de ea. Cele trei pisici erau pe urmele lui Blană Roșcată și Labă de Cioară, care dispăruseră într-un tufiș.

— Ce crezi că va spune Stea de Foc când îi vom povesti despre Miez de Noapte? s-a întrebat cu voce tare Labă de Veveriță.

Gheară de Mărăcine a dat din urechi.

— Cine știe?

— Noi suntem doar mesagerii, a mieunat Blană de Furtună. Tot ce putem face este să le spunem clanurilor noastre ce vrea Clanul Stelelor.

— Și crezi că ne vor crede? a întrebat Labă de Veveriță.

— Dacă Miez de Noapte are dreptate, nu vom avea probleme în a-i convinge, a răspuns sumbru Blană de Furtună.